

Reisverslag van de najaarsreis naar Roemenië in september/oktober 2018.

Donderdag 20 september j.l. verlaten Jerry en ik (Lineke) ons huis voor de najaarsreis naar Roemenië. Het is 5.00 uur en wij rijden door een donker en stil Almelo naar de rijksweg A35. Daar is het gedaan met de stilte, het is al druk op de weg. Maar het is mooi weer om te rijden en in eerste instantie gaat dat ook voorspoedig, totdat wij aankomen bij Kreuz Unna-Dortmund. Op deze plek zit het verkeer muurvast en naar later zal blijken verliezen wij hier 2 uur. Als we eindelijk weer door kunnen rijden volgen vele wegwerkzaamheden. Net als je denkt dat hebben wij gehad, dient de volgende zich al weer aan. Het betekent voor ons, om niet al teveel tijd te verliezen, heel korte pauzes: snel een kopje koffie uit de thermos, van plaats wisselen en weer doorrijden. Maar de tijd vliegt en wij besluiten hotel Paprika (net over de grens Oostenrijk-Hongarije) te bellen dat zij onze besproken kamer moeten vasthouden, wij komen wel alleen weten we niet hoe laat dat zal zijn. Gelukkig is er In Oostenrijk niets aan de hand en na vijftien en een half uur onderweg te zijn geweest arriveren wij bij het hotel. Wij brengen de bagage naar onze kamer en gaan een hapje eten in het restaurant. De temperatuur is nog zeer aangenaam en dus wordt het eten buiten op het terras geserveerd en dat is heerlijk als je de hele dag in de auto hebt gezeten.

De volgende ochtend genieten wij van een eenvoudig maar goed ontbijt en uitgerust gaan we weer op pad. Het is zeer druk op de weg, wij rijden langs één lint van vrachtwagens, ongelooflijk zo veel. En helaas komen wij bij Boedapest nog een keer in een file, gelukkig de laatste op de heenweg. Aan het eind van de middag arriveren wij in Timisoara, waar de familie met smart op ons zit te wachten en al een maaltijd voor ons heeft klaarstaan. Bij hen zullen wij 2 dagen blijven en dan doorreizen naar Eugen Stoica en zijn familie in Petrosani.

Het is maandag geworden en na een altijd wat moeilijk afscheid vertrekken wij naar Petrosani. Het regent, ook in Roemenië slaat het weer ineens om. Het is ondanks de regen wel een mooie rit en rond een uur of vier parkeren wij voor het huis van Eugen. Na gezellig te hebben bijgepraat gaan we aan tafel voor een heerlijke maaltijd. Tijdens het eten bespreken we het programma tot en met woensdag. Om onze tijd zo efficiënt mogelijk te gebruiken besluiten wij om 's avonds al het eerste gezin te bezoeken. Het is een heel eind rijden, maar Eugen is de chauffeur en wij kunnen uitrusten.

Het betreft een gezin met 6 kinderen. De vader is op dit moment werkzaam in Duitsland in de hoop daar iets te kunnen verdienen voor de winter. De winter is duur, want er moet volop gestookt worden en het benodigde hout is zeer prijzig. De moeder is er niet gerust op dat hij het salaris krijgt dat hem toekomt. De verhalen hierover zijn niet best, de mensen werken keihard en krijgen zogenaamd op het eind van de rit het loon, alleen is dat vaak honderden euro's minder dan afgesproken. Doordat zwart werken meestal de enige kans is om een baantje te bemachtigen, mag duidelijk zijn dat er dus ook niets te verhalen valt.

De moeder doet haar best om thuis alles goed te laten reilen en zeilen. De kinderen gaan naar school en voor hen hebben wij schoolspullen (meegekregen van 2 families), een lekkere warme trui en dikke sokken. De truien en sokken worden gebreid door een mevrouw uit Wierden en al enkele jaren krijgen wij grote tassen vol breiwerk mee op onze reizen en kunnen daarvan ruim uitdelen. Heerlijk om te doen en de truien zijn ook nog eens heel mooi, allerlei kleuren of effen met kabels. Ook enkele dames uit Almelo voorzien ons volop van breiwerk: mutsen, sjaals, handschoenen, teveel om op te noemen. Wij zijn er enorm blij mee, het draagt echt bij aan de leefomstandigheden van arme gezinnen. De kinderen zijn ook erg blij met de schoolspullen, het is een kostbaar bezit voor hen. Met de gezondheid van het gezin gaat het goed en ze zijn tevreden, het is een fijn bezoek.

Op dinsdag bezoeken we de meest veraf wonende gezinnen, het neemt de hele dag en avond in beslag. Het is mooi weer, maar koud. In de nacht heeft het 3 graden gevroren en dat is wel even wennen met nog "dunne" kleding aan.

Bij het eerste gezin komen de ouders en de kinderen meteen naar buiten als Eugen de gele bus parkeert voor het huis, zij zijn altijd zo blij als wij komen. Wij hebben nog geen pakketten bij ons, het transport komt in november naar Roemenië. Wij moeten meteen meekomen naar de schuur waar de dochter, samen met de moeder, brood bakt. Er ligt al een stapel klaar en de broden zien er ongelooflijk lekker uit en dat zijn ze ook merken wij later bij de maaltijd. Tijdens het eten is er ruimte voor een gesprek over hun situatie op dit moment. Met de gezondheid van de vader gaat het veel beter en dat maakt dat hij weer enkele werkzaamheden kan verrichten en ook met de moeder gaat het naar wens, zij ziet er beter uit. Naar omstandigheden gaat het goed in dit grote gezin.

Bij het tweede gezin treffen wij alleen de moeder en een paar kinderen. De vader is samen met enkele dorpsgenoten naar Pitesti (Roemenië) om te proberen iets te verdienen. De mannen verblijven in een mobilhome zonder wateraansluiting. Zij moeten zichzelf buiten wassen in opgevangen water en de winter staat voor de deur(!). Daar staat wel weer tegenover dat zij eens in de maand de auto van het bedrijf meekrijgen om naar hun familie te gaan. Beetje dubbel dus

De moeder kan het gezin goed managen en wij zien ook dat er heel langzaam verbetering komt in hun situatie en dat doet goed. De kinderen zijn vriendelijk en de oudere jongen vertelt over zijn toekomstplannen. Hij wil of arts of musicus worden, voor hem op dit moment een heel moeilijke keuze. Eugen geeft hem nog enkele adviezen. Na de maaltijd vertrekken wij richting huis. Opnieuw over de gammele brug die de aanwezigen op de informatieavond zich wel zullen herinneren. Er niet bij nadenken dat is het beste, gewoon doen.

Thuisgekomen praten wij nog een poosje na over de bevindingen en zoeken dan ons bed op, de woensdag wordt nog een drukke dag.

De volgende ochtend gaan wij na het ontbijt op pad, er zijn nog een aantal gezinnen te bezoeken. Eugen heeft verschillende telefoontjes gepleegd om ons bezoek aan te kondigen. Eigenlijk zijn de mensen er altijd wel, het gebeurt zelden dat wij iemand niet thuis treffen. Elk gezin heeft zo zijn eigen problemen. We gaan als eerste naar een alleenstaande vrouw die geopereerd is aan haar been. De operatie is gelukkig goed verlopen, zij gaat nog steeds vooruit en kan daardoor ook weer wat vrijwilligerswerk doen in de kerk. Zij is ongelooflijk blij met de financiële hulp die zij krijgt, alleen redt zij het niet omdat er geen inkomen is. Ze heeft veel verdriet over het feit dat zij alleen door het leven moet gaan (haar man heeft haar na jaren huwelijk in de steek gelaten voor een jongere vrouw). Zij is 49 jaar en hoopt vurig dat zij een nieuwe partner zal vinden en wij gunnen haar dat zo, het is een heel lieve, hartelijke vrouw. Wij zijn een hele tijd bij haar geweest om over haar verdriet en alles eromheen te praten, maar op een gegeven moment moesten wij toch gaan. Zij had er grote moeite mee en zoals Eugen zei: "als er bijna geen mensen bij je thuis komen, dan is jullie komst echt een lichtpuntje". Moeilijk om afscheid te nemen.

Het volgende gezin betreft een heel jonge weduwe (ongelooflijk: 32 jaar en al 2 echtgenoten verloren) met 3 zeer jonge kinderen. Het is een heel zware situatie voor haar en daar komt bij dat het derde kindje van bijna 2 jaar niet gezond is. Als het speelt gebruikt het de rechterarm niet, het armpje hangt er een beetje bij, er schijnt iets niet goed te zijn in het hoofdje. Het hoofdje heeft ook een iets afwijkende vorm. In december zal er een MRI-scan worden gemaakt en het is heel spannend wat de uitslag zal zijn. Zij heeft kortgeleden iemand ontmoet die met haar wil trouwen, een alleenstaande man zonder kinderen en een aantal jaren ouder dan zij. Eugen heeft met haar een gesprek gevoerd, dat zij heel goed moet nadenken om deze stap te zetten. Dat het geen vlucht moet zijn uit een moeilijke situatie, want dan gaat het vroeg of laat fout. Ook heeft hij met haar gesproken over het huiswerk van de kinderen, dat het belangrijk is de kinderen erbij te helpen en te stimuleren (kinderen in Roemenië krijgen al op zeer jonge leeftijd huiswerk mee van school).

Ze staat er alleen voor en dat is zo moeilijk voor haar, je kunt het goed zien aan haar gezichtsuitdrukking, toch enigszins verbeterd. Wij hopen dat ook voor haar de zon weer mag gaan schijnen en zij gelukkig mag worden.

Vervolgens wacht ons een gezin waar de vrouw op dit moment ook alleen is met de kinderen, haar man is werkzaam in Tsjechië. En net als in het verhaal over Duitsland is het ook hier afwachten of het loon wordt uitbetaald en hoeveel. Veel verhalen over een slechte afloop doen de ronde. In ons eigen land zijn even zo goed misstanden betreffende het te verdienen loon, maar zijn de problemen gelukkig niet zo ernstig. Het is triest dat er op zo'n manier met welwillende arme mensen wordt omgegaan.

Deze moeder kan prachtig breien, in het verleden breide ze ook truien op bestelling om zo een klein beetje te verdienen. Nu breid zij mutsen en sjaals, die zij via internet probeert te verkopen. Elk verdiend bedrag, hoe klein ook, is welkom. Onlangs begaf de voordeur het en moest er een nieuwe deur geplaatst worden, dat is voor deze mensen niet op te brengen. Gelukkig konden wij haar een lichtpuntje brengen.

Tot slot brachten wij nog een bezoek aan een weduwe die alleenstaande kinderen met een lichte beperking opvangt. Zij heeft op dit moment heel veel verdriet om een meisje dat zij zeer lang heeft opgevangen en verzorgd. Dit meisje is vertrokken met een oudere man en wil op dit moment niets meer van haar "opvoedster" weten. Zij wordt beïnvloed (en is ook gemakkelijk te beïnvloeden) door de man, een moeilijke situatie.

Met de andere kinderen waar zij voor zorgt gaat het goed. Wel is het moeilijk rond te komen, zeker nu de winter in aantocht is. En dat geldt voor vele gezinnen.

Wat de gezondheid van de vrouw betreft, deze is erg broos en dat maakt de zorg voor de kinderen zwaar. Hoe moet het gaan als haar iets overkomt? Wij hebben er geen antwoord op.....

Met dit laatste bezoek sluiten wij ons verblijf in Petrosani af. De late avond gebruiken wij nog voor een evaluatie van bovenstaande gezinsverhalen en dan is het om half twee toch echt tijd om naar bed te gaan. De volgende dag wacht ons een reisdag naar Oradea.

Na het ontbijt en een zeer hartelijk afscheid van Eugen en zijn vrouw Lidia rijden wij Petrosani uit, de zon schijnt volop, heerlijk. Wij hebben heel veel kilometers voor de boeg en spreken af halverwege de rit bij een tankstation koffie te drinken (hebben we vast iets om naar uit te kijken!). Tegen het eind van de middag arriveren wij in Oradea en ontmoeten aan de rand van de stad Octavian (Tavy). Samen rijden wij naar het huis van Lia Vinter waar wij zullen verblijven. Zoals gebruikelijk in Roemenië staat ook hier een warme maaltijd voor ons klaar. Na het eten bespreken wij gezamenlijk het programma voor de vrijdag en zaterdag, dit moet zorgvuldig gebeuren om iedereen die in het programma is opgenomen te kunnen bezoeken. Als Tavy naar huis vertrekt laden wij onze bagage uit en gaan op tijd naar bed, de komende dagen zijn opnieuw goed gevuld.

De volgende ochtend staat het ontbijt klaar voor Tavy, Ramona (de tolk) en voor ons, een uitstekend begin van de dag waarin wij vele kilometers moeten afleggen.

Als eerste bezoeken wij een echtpaar dat al heel lang in het programma zit. Wij hebben voor hen aardappelen bij ons, omdat zij op een plek wonen waar het land erg laag ligt en de bodem daardoor zeer drassig. Ook zijn zij vanwege hun gezondheid niet meer in staat aardappelen te verbouwen en te rooien, vandaar dat hun aardappelen door Tavy elders worden verbouwd. En zo hebben zij toch een wintervoorraadje. In het huisje zijn zij bezig een ruimte tot keuken te verbouwen. Nu moeten zij nog koken in een naastgelegen huisje, wat in de winter met slecht weer en gladheid bijna niet meer te doen is voor hen. Binnenkort komt hun zwaar gehandicapte kleinzoon (waarschijnlijk herinnert u zich wat wij in het verleden over hem geschreven hebben, een ongeluk voor het huis van de grootouders) weer bij hen in huis en dan wordt het verzorgen van deze kleinzoon een stuk gemakkelijker als er een keuken onder handbereik is, ze hoeven de deur dan niet meer uit. Op dit moment ligt het werk aan de keuken echter stil omdat er geen geld voor is. Aangezien ik tijd nodig had om dit reisverslag te schrijven, kan ik u nu zelfs melden dat een echtpaar zich inmiddels bereid heeft verklaard de kosten voor de afbouw van de keuken voor hun rekening te nemen. Wat een opluchting zal het zijn voor deze mensen als zij dit bericht ontvangen. Afgelopen winter zijn zij ook geholpen met een nieuwe kachel, zij toonden deze vol trots en raakten niet uitgepraat over hoe goed deze functioneert. De oude was lek en gevaarlijke dampen kwamen in de kamer waar ook geslapen wordt, het is nu veilig voor hen.

Het volgende bezoekadres is het gezin van hun zoon, het is daar altijd een verdrietige situatie. De moeder heeft borstkanker, zij is behandeld, maar haar gezondheid blijft onveranderd broos. Wij vinden het zorgelijk. De vader is geopereerd aan een hernia via de buik, maar de interne wond is open gegaan en dus is een nieuwe operatie noodzakelijk. Hij had een klein baantje gevonden als bewaker en het ziet er naar uit dat deze werkplek voor hem behouden wordt, gelukkig want dat is in Roemenië niet zo vanzelfsprekend als in ons land. Het leven is zwaar voor hen, want ook de kinderen hebben gezondheidsproblemen en ook zijn zij geestelijk niet zo goed ontwikkeld. Af en toe bekruipt ons weleens het gevoel dat sommige gezinnen ook wel heel veel te verduren hebben (en daarom zijn onze bezoeken aan hen ook zo belangrijk en waardevol). De vader had de tuin tot onze verwondering goed op orde, wij kennen dat heel anders van deze familie. Hij merkt nu ook dat goed onderhoud meer rendement oplevert. Fijn dat er op dit gebied vooruitgang te bespeuren valt.

Door naar een volgend adres. Het betreft een weduwe die zo blij is ons te zien, ze heeft zelfs een kopje koffie voor ons gemaakt en zou dolgraag willen dat wij bij haar zouden eten. Echter, ons tijdschema laat het niet toe. De gastvrijheid en gulheid van arme mensen, wat kunnen wij hier veel van leren in onze welvaartsmaatschappij, waar het eigen welzijn zo vaak voorop staat. Ook bij haar is de deur totaal vermolmd en de kosten een probleem (het betreft zelfs een dubbele deur). Nu een zoon een baan in Duitsland heeft gevonden, moet eerst geprobeerd worden of hij deze kosten kan ophoesten. Meestal is dat geen probleem, kinderen die werk hebben gevonden zorgen voor hun ouders. Nadat wij haar met veel moeite duidelijk hebben gemaakt dat wij echt geen kippen mee kunnen nemen naar huis vertrekken we weer.

Wij gaan op weg naar de familie Ardelean, de familie waarvoor vele acties zijn gevoerd in onze stad. Het huis waarvoor de acties zijn gevoerd is bijna klaar, vol trots laten zij ons het huis zien. De muren hebben alle een fris kleurtje gekregen, vloeren zijn gelegd, de slaapkamers zijn klaar en in de kamer moet alleen nog een keukenblokje worden geplaatst. In de plafondarmaturen zijn ledlampen gezet. De verwarmingsketel moet nog worden aangesloten en zal worden gedaan door de man van onze tolk, hij is zelfstandig installateur. Ook zal hij de wastafel en het toilet aansluiten in de reeds betegelde badkamer. Het zou best kunnen zijn dat ook dit inmiddels klaar is. En dan moet de buitenkant van het huis nog worden afgewerkt. De vader en moeder zijn zo gelukkig dat ze mogen wonen in een warm, droog en veilig huis. De zorgen om de ernstig zieke zoon zijn er en ook is een dochter, nadat een baby is geboren, door haar man in de steek gelaten. Veel te verduren dus voor hen.

Maar de vader uitte zijn dankbaarheid met de woorden: “nooit had ik kunnen denken dat er in mijn tuin een goed huis zou staan” en ook “dat zij in hun gebeden steeds de mensen in Holland benoemen in grote dankbaarheid”. Uitgezwaid door blijde, dankbare mensen vervolgen wij onze weg naar, voor deze dag, het laatste adres.

Wij komen bij een weduwe, een aantal maanden geleden heeft zij haar man verloren. Een groot gemis dat een enorme impact blijkt te hebben op het gezin. Het gaat hier om een moeder met 5 volwassen kinderen. Eén dochter en een zoon wonen nog bij de moeder in een piepklein kamertje waar ook geslapen moet worden. Alle vijf kinderen zijn geestelijk niet sterk en allen hebben ook klachten van depressieve aard en die zijn verergerd na de dood van de vader. De dochter die nog bij de moeder woont is 30 jaar, heeft geen werk en dus alle tijd om in dat kleine kamertje te piekeren, zij is erg depressief. De zoon heeft wel werk; met zijn inkomen en dat van de moeder (gehalveerd na het overlijden van haar man) willen ze proberen te verhuizen naar een iets groter appartement. Iets meer licht en lucht om te leven is echt noodzakelijk, de ruimte nu is zeer benauwend. Wij praten nog een poosje door over haar verdriet en dat van de kinderen en haar uitzichtloze situatie, het is triest. Wij nemen afscheid en rijden naar huis om de rest van de avond de dag onder de loep te nemen. Na afloop van de bezoeken is er altijd veel te bespreken en te brainstormen. Na nog even ontspannen te hebben gepraat met Lia zoeken wij ons bed op, het is mooi geweest.

Het is zaterdag, onze laatste dag in Oradea. Opnieuw een gezellig ontbijtmoment met Lia, Tavy, Ramona en wij.

Allereerst bezoeken wij een gezin dat werkelijk onbeschrijflijk woont. Als je het niet hebt gezien geloof je niet dat zoiets bestaat, het is een complete vuilnisbelt. Een klein betonnen gebouwtje dat bestaat uit 2 piepkleine ruimtes. In één ruimte slapen de vader en moeder en het is een grote bende, in het andere gedeelte slapen 2 zoons en een kleindochter. Hun “kamertje” is vrij netjes.

De vader en moeder zijn beiden ziek, al langere tijd. Wij weten niet wat ze mankeren, naar een dokter kunnen ze niet gaan, ze niet zijn verzekerd. Omdat zij geen wateraansluiting hebben zien ze er ook niet fris uit. Koken gebeurt in de open lucht. Toch zijn ze wel tevreden met hun leven, het past bij hen. Zij zouden doodongelukkig worden als je hen een andere leefwijze zou opleggen. Ook de kinderen zijn blij en zij zien er ook schoon uit. Deze mensen moeten wel blijvend worden geholpen met voedsel en met de meest elementaire dingen, dit is ook van groot belang voor de kinderen. Wij weten dat Lia vaak bij ze langs gaat met brood en melk, zo waardevol. We praten nog een poosje en vertrekken dan naar ons volgende adres.

Op dit adres is het niet veel beter, de mensen wonen “in the middle of nowhere” ver van de bewoonde wereld. Ook hier is geen wateraansluiting, water wordt opgevangen in een badkuip en om te drinken is er water in flessen. Sinds 3 weken wonen zij op deze plek en toen wij kwamen was er net een “toilet” gebouwd, middenin het veld. Zij leven in een zeer oude camper met een voorgedeelte eraan gebouwd. In dit gedeelte staat een kookkachel, het is tevens de enige verwarming. Hoe het moet wanneer in de winter de wind over het veld raast en de vorst zijn intrede doet is ons vooralsnog een raadsel. Zij beschikken wel over een aggregaat om stroom op te wekken. De ruimte waar de kookkachel staat en waar ook de ouders slapen was netjes opgeruimd. Het is iets dat wij bij dit gezin nooit eerder hebben gezien. Maar in de camper was het een rommeltje en tochde kinderen waren zo enthousiast: “kom binnen, kom binnen, kijk hoe mooi het er hier uitziet”. Onvoorwaardelijke trouw van kinderen aan de ouders, zo bijzonder in hun omstandigheden. Ook deze ouders zijn geestelijk wat zwak en niet bij machte alles te doen zoals het hoort. Zij blijven onze hulp nodig hebben en ook hier brengt Lia vaak iets te eten. En wat voelt het goed dat zij hierdoor op de been blijven, het moeilijke leven volhouden. En dat de kinderen naar school gaan met de bus die voor hen voor het veld stopt. Voor misschien ooit een beter leven, een toekomst. Hartelijk is het afscheid van deze bijzondere mensen.

Wij gaan door, op weg naar Mariane die al 20 jaar op bed ligt vanwege een dwarslaesie. Zij heeft zich al erg verheugd op onze komst, voor haar trekken wij ook altijd een paar uurtjes uit. Het is een loodzwaar leven voor haar: dag en nacht dezelfde muren, dezelfde kleuren, hetzelfde uitzicht. Ook voor haar ouders is het verschrikkelijk moeilijk. Je kind zo te zien liggen met pijn die steeds erger wordt en die je niet kunt verlichten, machteloos sta je als ouders. Maar wat hebben wij in al die jaren een geweldige band opgebouwd met elkaar, het is echt genieten van het samenzijn met Mariane en haar ouders. Het is moeilijk afscheid te nemen van deze lieve mensen en de tranen prikken dan ook achter de oogleden.

En dan op weg naar het laatste adres van deze najaarsreis; het huis in Cenalos, naar de “grote” jongens Ruben en Sylvester en de kleinere jongens die er later bijgekomen zijn Tony, Valentin en Damian. De pleegmoeder, Corina, wacht ons op met koffie en heerlijke zelfgebakken cake. Ik zeg wel pleegmoeder, maar dan doe ik haar eigenlijk tekort. Zij is als een echte moeder voor “haar” jongens, de vreugde in het huis straalt je ook tegemoet. Sylvester is bijna jarig, wordt 18 jaar en geen haar op zijn hoofd die eraan denkt hier weg te gaan. Als je ooit gedumpt bent en je komt uiteindelijk op zo'n liefdevolle plek terecht, dan wil je niets anders. Ook deze speciale verjaardag vieren met een paar vrienden door met z'n allen een pizza in Oradea te gaan eten

wilde hij toch maar niet. Gewoon in huis met de vertrouwde mensen om zich heen, aangevuld met Tavy en Ramona en hun gezinnen, dat is wat hij het liefste wil. En zo gaat het ook gebeuren.

Ruben wil het kappersvak gaan leren en zoals wij hem kennen, denken wij dat het bij hem past.

De kleinere kinderen doen het goed op school en zijn ook heel sociaal. Het gebeurt nu zelfs dat er soms kinderen uit de buurt komen spelen. Wij horen uit de speelkamer ook veel gelach en worden er zelf blij van. Dat kansloze kinderen zo terechtkomen, het is heel bijzonder. Na alles wat nodig is te hebben besproken met Corina beëindigen wij dit bezoek.

Wij zijn terug bij Lia en gaan onmiddellijk aan de slag met de evaluatie van de bezoeken van vandaag. Het is zaterdagavond, wij willen er een punt achter zetten.

Ana, de vrouw van Tavy komt met de kinderen en ook Dani, de man van Ramona is onderweg met de kinderen. Tot slot sluit Veta zich bij ons aan, vele malen waren wij te gast in haar huis. Met z'n allen genieten we van de laatste maaltijd samen. Lia is ook heel blij, want haar man Nelu werkt van het voorjaar tot het najaar in Italië en hij heeft laten weten dat het werk erop zit en hij naar huis komt. In de winter staan zij samen Tavy (en Ana) bij in de zorg voor de gezinnen in het programma. Na een aantal uurtjes nemen we afscheid van elkaar, ook deze reis kijken wij terug op een heel mooi samenzijn.

Zondagmorgen heeft Lia al vroeg het ontbijt klaar staan voor ons. Wij hebben het nog even gezellig met elkaar en nemen dan allerhartelijkst afscheid. Lia hoopt dat wij bij het volgende bezoek weer haar gasten zullen zijn. En wij één zinnetje: het was geweldig fijn bij haar.

De terugreis naar huis is uitstekend verlopen, op maandag aan het eind van de middag rijden wij Almelo binnen.

Wij kijken terug op een heel fijne reis en hebben opnieuw ervaren hoe belangrijk het is de gezinnen te ontmoeten en met eigen ogen te zien hoe de situatie is.

Voor u allen een hartelijke groet, mede namens Jerry,
Lineke van den Bos